

Aar skal have arbejdet 4 Aar. Det er en af de Ting, som den højtærede Minister har overset, men som vi muligvis kan komme om ved. Det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard erklærede, at vi fra vor Side stadig var tilbøjelige til at sige: een til; jeg konstaterer med Tilfredshed, at her siger vi i hvert Tilfælde: een fra.

I § 7 vedligeholdes den gamle Bestemmelse om, at Omkostningerne ved Bygningernes Opførelse ikke maa overstige et Maksimumsbeløb, der for hvert af Finansaaarene 1925—26, 1926—27 og 1927—28 fastsættes af Landbrugsministeren efter Samraad med Rigsdagens Finansudvalg, og den samlede Værdi, som Ejendommen vil komme til at staa Andrageren i, maa heller ikke overstige et paa samme Maade fastsat Maksimumsbeløb. Jeg har tidligere fremhævet den Meningsløshed, der er i denne Bestemmelse, og hvis den højtærede Minister vil se, har vi netop i vort Lovforslag givet den en anden Form, der i Virkeligheden er bedre. Den højtærede Minister siger her, at Husmændene skal gaa ud og købe deres Jord og planlægge deres Byggearbejde $\frac{3}{4}$ Aar, før de ved, hvor mange Penge de har at disponere over, og Amtskommissionerne skal rejse ud og godkende Jorden og Bygningerne ligeledes $\frac{3}{4}$ Aar, før de ved, hvor mange Penge de har til dette Foretagende. Amtskommissionerne rundt omkring har mærket, hvorledes dette har voldt dem Vanskeligheder i det praktiske Arbejde. Det bevirker bl. a., at Husmandsbrugene bliver for smaa, idet Andragerne køber for lidt Jord for at være sikre paa at være indenfor Grænsen. Der var intet i Vejen for, at man kunde fastsætte et Maksimumsbeløb, som gjaldt for Jord og Bygninger, men at man desuden derudover gav et Byggetilskud, saa længe Byggepriserne er saa umaadelig høje, som de er nu, men at man gjorde det paa den Maade, at det første Beløb blev fastsat i det Øjeblik, der skal købes Jord og disponeres med Hensyn til Bygningerne; saa ved alle, hvad de kan rette sig efter, og saa kan Finansudvalget senere sige, at Byggepristallene er faldet eller steget, og i Henhold til denne Stigning eller dette Fald gives saa Tilskuddene. Jeg forstaar ikke, at den højtærede Minister vil modsætte sig dette, thi det er en saa praktisk Foranstaltning, uden at det vil koste en eneste Øre for Statskassen, at baade Amtskommissioner og Stathusmændene vilde være glade, hvis det blev gennemført.

I § 8 kommer man saa til den nye Bestemmelse, at denne Lov skal lægges ind under Jordlovsudvalgets Administration. Jeg

er tilbøjelig til, ligesom det ærede Medlem Hr. Thorhauge, at tro, at denne Bestemmelse vil bevirke, at Loven vil blive dyrere at føre ud i Livet, og at Jordlovsudvalget i mange Tilfælde vil komme til at virke som et Omsvøbsdepartement, som noget, der vil trække Tiden i Langdrag, som et nyt Hjul i Maskineriet, der en Gang imellem vil komme til at knirke. Derfor tror jeg, man skal være meget varsom med at gøre det. Jeg ved nok, at tidligere skulde man sende alle Sager ind til Landbrugsministeriet, men det var først efter, at Amtskommissionerne havde tilrettelagt det hele og havde sagt: saa mange kvalificerede Ansøgere har vi, og for at imødekomme dem trænger vi til saa mange Penge, men nu vil det altsaa blive saaledes, at samtlige Skemaer med Forholdsattester og Ædruelighedsattester og hele dette Virvar af Attester, som er ført ind i denne Lov, skal sendes ind til Jordlovsudvalget, og saa skal dette sidde og skønne, saaledes som det ærede Medlem Hr. Thorhauge sagde, over Folk, som det ikke har det ringeste Kendskab til, og over Jord, som det heller ikke har noget Kendskab til. Jeg er bange for, at det vil volde en hel Del Vanskeligheder, og jeg ved, at Jordlovsudvalget er i Forvejen udsat for ret stærk Kritik her i Landet.

Det er ikke saa ret længe siden, at jeg mødte en saadan stærk Kritik fremsat i Anledning af en Præstegaard, idet man fortæller, at Jordlovsudvalget skulde have smølet med Sagen og ikke havde været i Stand til at føre den igennem. Jeg vil gerne ved denne Lejlighed have Lov til at vise, hvorledes Forholdene i Virkeligheden er. Jeg indrømmer nemlig, at det i adskillige Tilfælde har været saadan, at Jordlovsudvalget er kommet meget sent ud til Udstykningen og ikke før hen i April—Maj Maaned har udstykket Jord, som burde have været udstykket 3—4 Maaneder i Forvejen. Men naar det er sket, har det undertiden været, fordi Jordlovsudvalget ikke har kunnet faa Besked fra Lensnævnet eller fra vedkommende Præstegaardskommission eller Menighedsraad. Jeg staar netop her med et Tilfælde, som ikke er enestaaende, men tværtimod er typisk. Jeg fik forleden overladt en Præstegaard til Udstykning i Randers Amt, og da jeg gennemgik Sagen, saa jeg, at denne Præstegaard skal udgives til Udstykning i Foraaret 1924. Jeg ser, at Menighedsraadet har indstillet, at denne Udstykning maatte finde Sted den 10. November — det ligger et lille Stykke udenfor Regelen. Saa gaar Sagen til Kirkeministeriet, som udsender den igen den 14.